

ПРИГЛЯНЬСЯ ДО СЕБЕ!

Дорогі читачі!

«Посланець Всесвіту» — так називається друга книжка із серії книг «Пригоди Лумпумчика». В першій книзі — «Прибулець із Сатурна» — читачі мали змогу познайомитися з головними героями книжки — сатурнівцем Лумпумчиком і його друзями Васильком, Сашком та Юрчиком. Василько з допомогою думки побував на Сатурні, побачив неймовірно цікавий світ. Лумпумчик навчив його зазирати в таємниці власної планети, пізнавати життя довкола наче крізь збільшувальне скло. Виявляється, що в нашому світі водночас співає поряд дуже багато різних світів, але ми просто не помічаємо одне одного. Лумпумчик навчив Василька цінувати справжню дружбу, бути уважним до всього, що відбувається довкола.

У наступній повісті Василько Ігнатенко дізнається неймовірну новину про самого себе. Це дасть йому силу і бажання створити щось особливе, незвичайне для своїх друзів. Його однокласники, познайомившись із Лумпумчиком, теж захочуть творити різні дива.

Виявиться, що в багатьох із них дрімали ще не пробуджені таланти. Дітям захочеться самим стати веселими і кмітливими мандрівниками у світ таємниць. Василько разом із друзями помандрує околицями свого рідного містечка Вишнівки, — а там...

Що буде там, ви дізнаєтеся, прочитавши цю книжку.

І ще ви зрозумієте, що таке проблема — і як її вирішувати. І як діє у світі закон бажань.

А ще ви разом із Васильком здійсните неймовірну подорож в часі — на глибину мільйонів літ, коли ще тільки зароджувалась наша планета. Проникнете на дно моря, у фантастичні гроти, побачите життя різних істот. І дізнаєтеся, як можна порозумітися з найменшими істотами у світі.

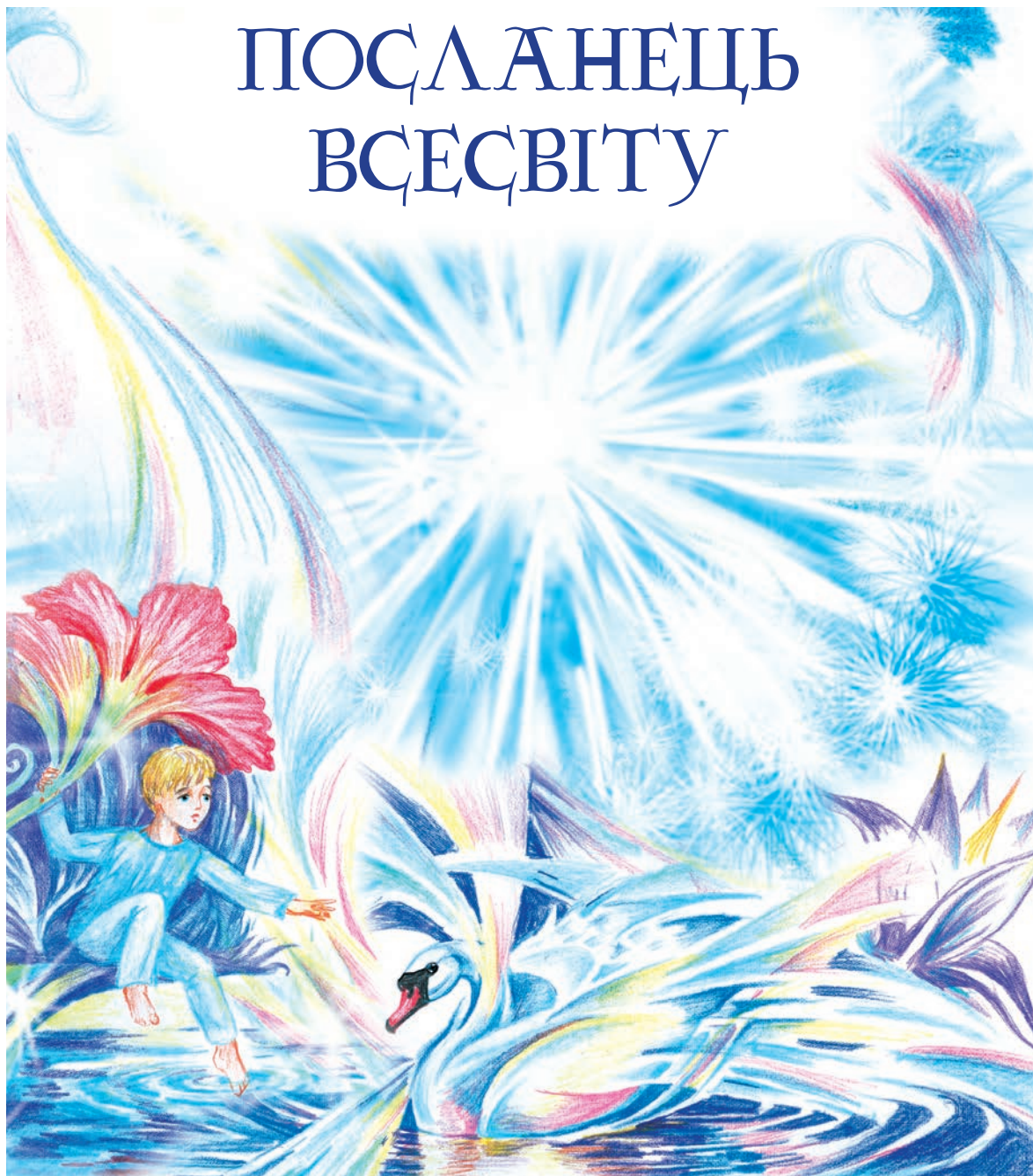
І якщо хтось із вас раптом відчує себе таємничим посланцем Всесвіту на нашій планеті, якщо захоче присвятити своє життя втіленню високих і могутніх мрій, — то ця книжка саме для вас! Бо вона дасть вам дуже багато підказок, як стати героєм у звичайному буденному житті.

Кожному з вас, дорогі юні друзі, я кажу устами героїв своїх книжок: «Приглянься до себе! Ти — не просто хлопчик чи дівчинка, в яких є ім'я. Ти — єдиний і неповторний у всіх світах. Ніхто не зможе зробити в цьому світі те, що призначено зробити саме тобі. Всесвіт любить тебе і впізнає! Постарайся сам себе упізнати і розкрити для світу!»

Але спершу усміхнись — і візьмись читати цю книжку...

З любов'ю Марія Чумарна

ПОСЛАНЕЦЬ ВСЕСВІТУ

МИ ЇДЕМО НА ПОЛІГОН!

Субота, якої я так чекав, почалася з магічного слова «проблема». Здається, люди просто не можуть без нього жити. Лумпумчик каже, що Всесвіт побудований дуже просто і зрозуміло. А от у нас на Землі все втрачає простоту і зрозумілість, коли звучить це слово. І що воно взагалі означає?

— В тебе якісь проблеми? — запитав мене тато за сніданком. — Останніми днями ти навіть комп'ютера не вмикаєш.

— Хіба це проблема?

— Та ні, навпаки. Я радий, що ти більше часу проводиш на свіжому повітрі.

О, до речі: тато нагадав мені, що цікаво було б пограти з Лумпумчиком у якусь гру. Раніше моїм найбільшим другом був Компутик. Добре, що він не вміє ображатися.

— Ти мене чуєш, Васильку?

— Та чую, тату! — я посміхнувся, побачивши, як напружено тато з мамою дивляться на мене. — А що таке проблема?

Це питання якось само злетіло мені з язика, але моїх батьків воно просто вразило.

— Ну, це... коли у людини псується настрій від того, що в неї щось не вдається... — видно було, що тато сам не зовсім розуміє, що означає це слово. — До речі, що там у школі? Як твої оцінки?

— У школі закінчується навчальний рік, у нас буде випускний бал. Правда, мамо? Ви вже отримали запрошення? А оцінки в мене, як завжди, добрі.

Тато не знав, про що мене ще запитати. Він взявся за свою каву і почав читати газету. Мама мовчки збирала посуд.

Ех, якби мама бачила ельфів! І королеву квітів! Ні, це треба було не тільки бачити, а відчувати...

Як добре, що у квітів нема проблем! Ага, я ще не розпитався у Лумпумчика, де знаходиться їхнє царство!

Задзвонив телефон. Це був Сашко.

— То що — ми збираємося нині на полігоні?

Полігоном називали у нас красивий луг за містом, де створили заповідну зону. Тут можна було відпочивати, не забруднюючи природу.

Ми домовилися з класом, що проведемо тут цілий вихідний день. У нас було дуже багато справ із Лумпумчиком. Самі розумієте. Ми просто не встигали все охопити. А влітку всі роз'їдуться на канікули.

— Добре, давай за годинку! Збір на зупинці!

— Ви кудись ідете? — запитала мама.

— Їдемо з класом на полігон. Мамо, приготуй мені бутерброди!

— А може, з'їздимо в село до дідуся? — запитав тато.

— Давай уже влітку! У нас важливі справи!

— Які справи можуть бути в четвертому класі?

— Тату, ти ніколи не був у четвертому класі?

Коли я стану дорослим, думав я собі по дорозі, найбільше буду старатися не забути, як був дитиною. Як я думав, про що мріяв. І які в мене були проблеми...

МОЯ ПРОБЛЕМА

Напевно, проблема — це щось таке, що від самої думки про нього в животі починає нудити. У мене так завжди буває. Скажімо, коли мені говорять неправду. Чи коли мене ображають, а я не можу себе захистити.

Може, проблема — це коли ти не можеш забути про щось. Наприклад, про ту сліпу дівчинку, що живе на нашій вулиці.

Коли в мене буває поганий настрій, я шукаю в собі, з чого він росте, цей настрій. Починаю згадувати, що було сьогодні таке, на що реагує мій «екранчик» в животі. Ніби клацаю по клавіатурі, а коли мій «екранчик» заморгає, — зупиняюся і починаю обдумувати все, від чого мені погано на душі.

Сьогодні вранці я знову відчув, що згадка про цю дівчинку змусила мій «екранчик» моргати. Напевно, це є моя проблема. Хоча вона й не моя. Я навіть не знаю, як звати ту дівчинку. Але щоразу, коли її бачу, відчуваю себе дуже слабеньким.

Для чого люди живуть, працюють, вважають себе розумними, коли не можуть допомогти одні другим?

Коли я про це думаю, мені хочеться стати лікарем. Мені здається, що коли я зможу вилікувати цю дівчинку, то в житті не буде жодних проблем.

А ще мені хочеться бути винахідником. Придумувати такі машини, щоби можна було мандрувати в часі. Може, Лумпумчик допоможе?

По дорозі я, як завжди, машинально звернув на вуличку, що веде до школи. Це вуличка моєї проблеми. Дівчинки на лавці не було. Напевно, мама на вихідні кудись її повезла.

Як було б добре, якби я міг їй про все-все на світі розповісти! А ми навіть не знайомі...

Лумпумчик десь повівся. Вранці його у кімнаті не було. Але я вже не хвилювався за нього.

Я зрозумів, що не потрібно його розшукувати — він сам мене знайде.

Так воно і вийшло. Коли ми з веселим галасом розбіглися по своєму улюбленому лужку, Лумпумчик уже весело стрибав з квітки на квітку.

Як тільки всі зібралися до гурту, інопланетянин запитав:

— Які у нас сьогодні плани?

Плани в нас були дуже різні. Одні хотіли негайно летіти на Сатурн, інші пропонували злітати в майбутнє.

— Нехай вирішує Лумпумчик! — категорично заявила Настя. — Я готова летіти хоч на Сонце! У мене в рюкзаку є все необхідне!

Справді, Настя запаслася всім: у неї був маленький комбінезон, купальник, відеокамера і мобільний телефон. І бутерброди, і ще пляшка кока-коли.

— На Сонце! — хмикнув Остап. — Там якраз пригодиться твій купальник! Треба було ще надувний човен взяти!

— Гаразд, не сперечайтесь. Може, спершу політаємо над вашою Вишнівкою? Щоби в польоті на інші планети у вас голови не запаморочилися? — сказав, посміхаючись, Лумпумчик.

Я згадав учорашню мандрівку в царство квітів. Лумпумчик сказав, що поряд з нами існує безліч світів і царств, котрих ми не бачимо і не відчуваємо. В яке царство надумав він нас закинути тепер?

Звісна річ, що, окрім бутербродів, я не взяв із собою ніяких інших речей, бо в наших космічних мандрівках вони все одно не пригодаються.

— А на чому ми будемо літати? — запитав Віталік.

— В думці, — авторитетно заявив Сашко.

— Ну чому ж, — несподівано відповів Лумпумчик, — можемо подумати про літальні апарати для кожного з нас. Огляньтесь довкола: чи бачите ви щось придатне для виготовлення літальних апаратів?

Ми здивовано озирнулися довкола. Поле було вкрите квітами і поодинокими вербами. Це він, напевно, просто глузує з нас. Але ж Лумпумчик не має звички глузувати.

— То що нам потрібне для польоту? — продовжував Лумпумчик. — Ну хоча б якийсь зонд або парашут, щоб подолати земне тяжіння.

Він нахилився над кульбабкою. Легенькі парашутики відірвалися від її біленької голівки і полинули в повітрі.

— Природа створила все, що нам потрібно, — сказав Лумпумчик. — Давайте спробуємо збільшити наш літальний апарат.

На наших очах маленький кульбабин парашутик збільшився до гігантських розмірів. Тінь від нього покрила майже весь луг!

Ми вражено дивилися на велетенського парашута. На його стовбурі унизу виділялося щось схоже на сидіння.

— Всі ми на ньому не розмістимося, — розмірковував Лумпумчик, сміхотливо позираючи на нас. — Спробуємо зменшити наш парашут. О, тепер він годиться для одного пілота.